

LARS KEPLER LOVEC KRÁLÍKŮ

.....

KRIMI**ROMÁN**HOST

LARS KEPLER

LOVEC KRÁLÍKŮ

LARS KEPLER

LOVEC KRÁLÍKŮ

.....
BRNO 2017

Kaninjägaren

Copyright © Lars Kepler, 2016

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Karolína Kloučková, 2017

Cover photo © Love Lannér

Cover design © Hummingbirds

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-087-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-088-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-089-9 (Formát MobiPocket)

Je brzy ráno a klidná hladina zátoky se blyští jako leštěná ocel. Všechny luxusní vily stojí zahalené v noční mlze a svit zahradních luceren proniká větvemi a vysokými ploty.

Po cestě podél pobřeží kráčí opilý muž s láhví vína v ruce. Zastaví se u bílého domu s velkými okny s výhledem na zátoku. Velmi opatrně odloží láhev doprostřed cesty, překročí příkop, přeleze železný plot a vstoupí do zahrady.

Vrávoravě pokračuje přes trávník, kymácivě se zastaví a rozhlédne se po velkých oknech, ve kterých se odrážejí světla z verandy, a po temných obrysech nábytku za nimi.

Pokračuje k domu, mávnutím pozdraví půlmetrového porcelánového trpaslíka, obejde zábradlí, vyklopýtá na verandu, upadne na jedno koleno, ale zase se postaví.

Voda v bazénu se leskne jako světlemodrá skleněná tabule.

Muž se nejistě postaví na okraj, rozepne si poklopec a začne do vody močit. Pak se dokolébá k modrému zahradnímu nábytku a pomocí křesla s polštářky i kulatý stůl.

V chladném vzduchu jde z moči pára.

Muž si zapne kalhoty a podívá se za bílým králíkem, který přehopsá po trávníku a nakonec zmizí pod keřem.

S úsměvem se vrací zpátky k domu, mine dveře na verandu, opře se o zábradlí, sejde na trávník, zastaví se a ohlédne.

Jeho zamlžený mozek se pokouší pochopit, co právě viděl.

Jako by na něj pohlédl kdosi oblečený v černém a s podivným tvarem obličeje.

Buď někdo stojí uvnitř temného domu, nebo je venku a pozoruje ho v odrazu v okně.

Z šedivé oblohy se pomalu snášejí drobné dešťové kapky. Matné světlo z okolních domů dosahuje do výšky třiceti metrů nad střechy. Je bezvětrí a ozářené kapky tvoří nad celým Djursholmem mlhavou kupoli.

Přímo u Germánské zátoky stojí mohutná vila.

Uvnitř právě kráčí, opatrně jako zvíře, po lakovaných parкетách a dál po perském koberci mladá žena.

Jmenuje se Sofia Stefanssonová.

Napjatě vnímá každý detail.

Na područce pohovky leží černý dálkový ovládač. Někdo ho omotal průhlednou lepicí páskou, aby kryt baterie držel na místě. Na stole jsou patrné stopy od skleniček. Mezi chlupy velkého koberce se zachytila stará náplast.

Podlaha pod Sofií tiše praská, jako by se za ní někdo plížil.

Na podpatcích a svalnatých lýtkách má cákance od vlhkého chodníku. Nohy má ještě pořád silné, ačkoli s fotbalem skončila už před dvěma lety.

Sofia v ruce svírá lahvičku se slzným plynem, aby ji muž, který tu na ni čeká, neviděl. V duchu si opakuje, že si tuto situaci zvolila sama, že má všechno pod kontrolou a že tady chce být.

Muž, který jí přišel otevřít, stojí u okna a sleduje ji chladným pohledem.

Sofia má obličej s mladistvě zakulacenými tvářemi a symetrickými rysy. Je oblečená v modrých šatech na ramínka s řadou knoflíčků na hrudi. Drobný přívěsek ve tvaru srdíčka se jí na řetízku chvěje v jamce nad výstřihem šatů přesně v rytmu zrychleného tepu.

Ví, že se ještě může omluvit, říct, že se necítí dobře a že musí zase odjet. Nejspíš by ho to rozladilo, ale smířil by se s tím.

Muž stojící u křesla na ni pohlédne se smutným hladem v očích a Sofia v břiše pocítí novou vlnu strachu.

Najednou má pocit, jako by se s ním už někdy v minulosti setkala, možná je to některý z vysokých šéfů, který se okolo ní mihl v jednom z dřívějších zaměstnání, nebo snad otec dávného spolužáka.

Sofia se zastaví kousek od něho, usměje se a uvědomí si, jak jí rychle bije srdce. Než bude mít možnost cokoli vyčíst z jeho hlasu a pohybů, hodlá si ponechat odstup.

Na jeho ruce, svírající opěradlo křesla, nejsou patrné žádné známky násilného chování, nehty má upravené a ošoupaný snubní prsten svědčí o mnohaletém manželství.

„Pěkný dům,“ řekne Sofia a odhrne si z tváře uvolněný pramen vlasů.

„Díky,“ odpoví muž a pustí křeslo.

Bude mu nanejvýš padesát, ale pohybuje se s tíživou pochmurností jako starý člověk ve svém starém domově.

„Přijela jste taxíkem?“ zeptá se a ztěžka polkne.

„Ano,“ odpoví Sofia.

Znovu se rozhostí ticho, kyvadlové hodiny v sousedním pokoji odbijí dva zvučné a jasné údery.

Z lilie ve váze se neslyšně sesype oranžovočervený pyl.

Sofia už dávno přišla na to, že ji vzrušují situace se zvláštním sexuálníím podtextem. Byla ráda středem pozornosti, užívala si pocit vyvolenosti, ale ještě nikdy se do nikoho doopravdy nezamilovala.

„Neviděli jsme se už někdy?“ zeptá se muže.

„To bych si určitě pamatoval,“ odpoví muž neradostně.

Prošedivělé plavé vlasy má sčesané dozadu. Lhostejný obličej se mu trochu leskne a přes čelo se táhne hluboká vráska.

„Sbíráte umění?“ zeptá se Sofia a kývne směrem ke stěně.

„Umění mě zajímá,“ odpoví muž.

Hledí na ni světlýma očima zpoza kostěných obrouček brýlí. Sofia se odvrátí, nenápadně zastrčí slzný sprej do kabelky a pak přistoupí k velkému obrazu ve zlatém rámu.

Muž ji následuje, zastaví se trochu moc blízko u ní a dýchá nosem. Když zvedne pravou ruku, aby na obraz ukázal, Sofia sebou trhne.

„Devatenácté století... Carl Gustaf Hellqvist,“ vysvětluje jí. „Zemřel mladý, měl těžký život plný bolesti a elektrošoků... ale byl to vynikající umělec.“

„Fascinující,“ odpoví Sofia tiše.

„Taky si myslím,“ řekne muž a vykročí směrem do jídelny.

Sofia ho následuje s děsivým pocitem, že se právě nechává vlákat do pasti. Jako by se otvor za ní zvolna a ospale zavíral, jako by se ozubená kola otáčela a úniková cesta se centimetr po centimetru zužovala.

Rozlehlý pokoj s řadou členěných oken s výhledem na zátoku je vybavený jednobarevnými pohovkami a lesklými skříněmi.

Na kraji oválného jídelního stolu stojí dvě skleničky červeného vína.

„Dáte si skleničku vína?“ zeptá se muž a obrátí se k ní.

„Raději bílé, jestli můžu,“ odpoví Sofia ze strachu, aby se ji nepokusil omámit.

„Šampaňské?“ navrhone on, aniž z ní spustí oči.

„Ano, díky.“

„Samozřejmě že si dáme šampaňské,“ přitaká muž.

Když člověk přijde k někomu úplně cizímu domů, podvědomě se krčí, protože každá místnost může představovat past, každý předmět může posloužit jako zbraň.

Sofia dává přednost hotelovým pokojům, protože tam je větší šance, že by ji někdo zaslechl, kdyby volala o pomoc.

Následuje ho do kuchyně a vtom zaslechne zvláštní vysoko-frekvenční tón. Nedokáže přijít na to, odkud vychází. Zdá se, že muž si ničeho nevšiml, ale Sofia se zastaví a obrátí pohled k temným oknům. Právě se chystá něco říct, když vtom se ozve zvuk, jako když kostka ledu dopadne do skleničky.

„Jste si jistý, že doma nikdo není?“ zeptá se.

Pomyslí si, že kdyby se něco dělo, může rychle skopnout boty a utíkat k domovním dveřím. Nejspíš je mnohem mrštnější než on, a když poběží rovnou a kabát nechá viset na věšáku, bude z domu rychle venku.

Zůstane stát ve dveřích do kuchyně. Muž zatím vytáhne z chladničky láhev šampaňského značky Bollinger. Otevře ji, naplní dvě vysoké úzké skleničky, počká, až pěna klesne, a obě skleničky dolije. Potom k ní přistoupí.

Sofia ochutná víno, vnímá, jak se jí jeho chuť šíří v ústech, a naslouchá tichému praskání bublinek ve skleničce. Něco ji znovu přiměje pohlédnout na řadu kuchyňských oken. Asi nějaké zvíře, pomyslí si. Venku je tma. V odraze vidí kuchyň s jasnými obrysy a mužova záda, hladkou pracovní plochu, stojan s noži a mísu citronů.

Muž znovu zvedne sklenku ke rtům, napije se a lehce roztrěsenou rukou jí pokyne.

„Rozepni si trochu šaty,“ řekne tiše.

Sofia vyprázdní skleničku, všimne si otisku rtěnky na okraji a odloží ji na stůl. Potom jemně vyprostí první knoflíček z drobné dírky.

„Máš podprsenku,“ řekne muž.

„Ano,“ odpoví ona a rozepne si další knoflík.

„Jakou velikost?“

„75 C.“

Muž stojí na místě a s úsměvem ji pozoruje. Sofia se začíná potit.

„Jaké máš kalhotky?“

„Světle modré, hedvábné.“

„Můžu se podívat?“

Sofia zaváhá a muž si toho všimne.

„Omlouvám se,“ řekne okamžitě. „Jdu na to moc rychle? Je to tak?“

„Jenom bychom měli nejdřív vyřídit finanční záležitosti,“ řekne Sofia a snaží se, aby to znělo přirozeně a rozhodně.

„Chápu,“ odpoví muž odměřeně.

„Jenom je lepší začít...“

„Dostaneš zaplacen,“ přeruší ji s lehkým náznakem rozčilení v hlase.

Když je Sofia se svými stálými zákazníky, všechno je většinou jednoduché, někdy dokonce příjemné, ale z nových

zákazníků je pokaždé nervózní. Pomyslí na všechno, co by se mohlo stát, vzpomíná na to, co už zažila, na jistého otce dvou dětí v Täby, který ji kousl do krku a zamkl v garáži.

Má inzerát na *Růžových stránkách* a na *Stockholmskeholky.se*. Téměř všichni, kteří ji osloví, jsou dokonale neseriózní. Většinou používají vulgarity, slibují skvělý sex a vyhrožují násilím a potrestáním.

Než si Sofia s někým začne opravdu psát, dá na svou intuici. Tento dopis byl dobře napsaný, zcela konkrétní a neurážlivý. Muž si říkal Wille, měl skryté telefonní číslo a bydlel na dobré adrese.

Ve třetím mailu jí sdělil, co by s ní rád dělal a kolik je ochoten zaplatit.

Viděla v tom jasné varování.

Když se to zdá příliš dobré, něco není v pořádku. Výherní losy po světě jen tak nekolují, a i kdyby náhodou ano, je lepší přijít o skvělý obchod než riskovat.

A přesto je teď tady.

Muž se vrátí a podá jí obálku. Sofia peníze rychle přepočítá a schová je do kabelky.

„Je to dost na to, abys ukázala kalhotky?“ zeptá se muž.

Sofia se usměje, jako by to byla samozřejmost, a oběma rukama si lehce vytahovat šaty od kolen nahoru. Lem se s tichým praskáním zachycuje o silonky. Sofia se zastaví a pohlédne na něj.

Nesetkají se pohledem, muž jí jenom zírá mezi nohy a ona váhavě zvedne šaty až k pasu. Pod lesklými světlými silonkami se jako perleť třpytí hedvábné kalhotky.

„Jsi vyholená?“ zeptá se muž trochu chraptivě.

„Používám vosk.“

„Úplně?“

„Ano.“

„To musí bolet,“ opáčí muž zaujatě.

„Dá se na to zvyknout,“ přikývne Sofia.

„Tak je to v životě se spoustou věcí,“ zašeptá Wille.

Sofia spustí šaty zase dolů, a když si je urovnává na stehnech, zároveň si otře pot z dlaní.

Přestože dostala peníze, znovu začíná být nervózní.

Možná je to tou vysokou částkou.

Zaplatil jí pětkrát víc než kterýkoli zákazník před ním.

V mailu tvrdil, že platí dobře za diskrétnost a za své zvláštní přání, ale i tak to bylo moc.

Když jí napsal, co chce dělat, měla pocit, že to nezní nijak zvlášť nebezpečně.

Zнала muže s vystrašeným pohledem, který si oblékal spodní prádlo své matky a chtěl, aby ho kopala do rozkroku. Zaplatil jí za to, aby ho pomohla, až bude ležet na podlaže a plakat bolestí, ale nedokázala to. Jenom si vzala peníze a utekla pryč.

„Každého vzrušuje něco jiného,“ řekne Wille s rozpačitým úsměvem. „Nedá se to vynutit... a proto se za to musí zaplatit. Chci říct, že je mi jasné, že to, co budeš dělat, se ti nebude líbit.“

„Je to různé, ale když je muž ohleduplný, můžu si to užít,“ zalže Sofia.

Ve svém inzerátu Sofia samozřejmě slibuje naprostou diskrétnost, ale přece jenom dodržuje určitá bezpečnostní opatření. Má doma diář, do kterého si zapisuje jméno a adresu osoby, s níž se má setkat, aby ji v případě zmizení mohli vystopovat.

A navíc Willeho už jako zákazníka měla Tamara, těsně předtím, než přestala pracovat v eskort servisu, provdala se a přestěhovala se do Göteborgu. Sofia ví, že kdyby Wille Tamaře ublížil, nechala by na fóru pracovníků v erotických službách varování.

„Jen bych ti nerad připadal nechutný a odporný,“ řekne muž a přistoupí k ní o krok blíž. „Jsi neuvěřitelně krásná a mladá... a já vím, jak sám vypadám. Když jsem byl ve tvém věku, taky jsem vypadal dobře, ale...“

„Vypadáš dobře,“ ujistí ho Sofia.

Vzpomene si přitom, kolikrát už slyšela, že prostitutky musí být jako psychologové, ale muži, s nimiž se setkala, většinou neříkali vůbec nic osobního.

„Půjdeme nahoru do ložnice?“ zeptá se lehkým tónem muž, který si říká Wille.

Sofia ho následuje po širokých schodech do horního patra a chce se jí čurat. Měkký koberec je na každém schodu přichycený tenkou měděnou tyčí. Na nablýskaném zábradlí se odráží světlo velkého lustru.

Sofia měla od začátku v plánu přijímat jenom exkluzivní zákazníky, takové, kteří jí zaplatí vysokou částku za celou noc nebo potřebují společnost na cestu nebo večírek.

Za celé tři roky, po které si tímto způsobem přivydělává, měla takových zákazníků asi dvacet, ale většina ostatních chce jenom vykouřit, než se po práci vrátí domů k rodině.

Velké světlé ložnici vévodí mohutná manželská postel s krásným šedým hedvábným prostěradlem.

Na nočním stolku na straně manželky leží román od Leny Anderssonové a dóza drahého krému na ruce. Wille má na nočním stolku iPad s otisky prstů na černé lesklé ploše.

Muž ukáže na černé kožené řemeny, které připravil u sloupků v rozích postele. Sofia vidí, že nejsou právě nové, v záhybech jsou trochu rozpraskané a začíná se z nich odlupovat barva.

Pokoj se dvakrát zachvěje a jako by se s cuknutím roztočil. Sofia na muže pohlédne, ale ten se tváří, jako by nic nepostřehl.

V koutcích úst má zubní pastu nebo zbytek tablety proti pálení žáhy.

Ze schodů se ozve zapraskání, a než se muž obrátí k Sofii, pohlédne směrem do chodby.

„Musím mít jistotu, že až budu chtít, tak mě odpoutáš,“ vysvětluje, zatímco si rozepíná košili. „Musím ti věřit, že se mě nepokusíš okrást nebo jednoduše nezmizíš, když už jsi dostala peníze.“

„Samozřejmě,“ odpoví ona.

Hrudník má porostlý světlými chloupky a je znát, že se snaží zatahovat břicho, když se na něho dívá.

Sofia si pomyslí, že až bude připoutaný, musí ho požádat, aby si mohla odskočit do koupelny. Je přímo vedle ložnice, pootevřenými dveřmi je uvnitř vidět zrcadlo a v jeho odraze sprcha na stěně se zlatou mozaikou.

„Chci, abys mě připoutala a dala sis přitom hezky načas. Nemám rád násilí ani nátlak,“ zdůrazní.

Sofia přikývne a zuje si boty. Když se napřímí, znovu pocítí lehkou závrať. Než si zvedne šaty k pasu, krátce se mu podívá do očí. Látka praská statickou elektřinou. Zasune si palce za vrchní okraj silonek a stáhne je dolů. Svíravý pocit okolo stehen zmizí a tenoučká látka se jí shrne na lýtkách.

„Možná bys chtěla být radši spoutaná ty?“ navrhone muž a usměje se svému zvláštnímu nápadu.

„Ne, díky,“ odpoví ona a začne si rozepínat šaty.

„Je to docela pohodlné,“ zavtipkuje muž a lehce zatahá za jeden z řemenů.

„Takové věci nedělám,“ odpoví Sofia zdvořile.

„Nikdy jsem to obráceně nevyzkoušel... Když to uděláš, dám ti dvakrát tolik.“ Muž se zasměje, jako by ho ta myšlenka překvapila a pobavila.

Nabízí jí víc peněz, než kolik si vydělá za dva měsíce. Ale nechat se spoutat je příliš nebezpečné.

„Co ty na to?“ usmívá se Wille.

„Ne,“ odpoví Sofia a cítí úlevu i lítost.

„Dobře,“ řekne muž a pustí řemen.

Přezka zazvoní o sloupek v čele postele.

„Chceš, abych se svlékla úplně?“

„Počkej chvílku,“ odpoví a prohlíží si ji podivně pátravým pohledem.

„Nevadí, když si na chvílku odskočím do koupelny?“

„Moment,“ odpoví Wille a zní to, jako by se snažil zklidnit dech.

Sofia pocítí zvláštní chlad na rtech. Když zvedne ruku, aby se dotkla úst, Wille se široce usměje.

Dojde k ní, pevně ji chytí za bradu a plivne jí přímo do obličeje.

„Co to děláš?“ zeptá se Sofia s novým návaem závratí.

Náhle se jí podlomí nohy a ona dosedne na podlahu tak tvrdě, až se kousne do jazyka. Klesne na bok, ústa se jí plní krví a vidí, že se Wille postavil nad ni a rozepíná si poklopec manšestrových kalhot.

Nemá sílu ani popolézt stranou. Položí tvář na podlahu a v prachu pod postelí vidí mrtvou mouchu. Srdce jí buší tak divoce, až jí z toho duní v uších. Musel ji nějak omámit.

„Nedělej to,“ zasípá a zavře oči.

Než Sofia ztratí vědomí, pochopí, že ji ten muž možná zabije, že tento okamžik je možná její poslední.

Sofia se s kašláním probudí ze zlého snu, ve kterém se právě topila, a hned si uvědomí, kde je. Je připoutaná v posteli u muže, který si říká Wille. Leží na zádech, znehybněná napjatými řemeny. Spoutal ji tak pevně, že má svaly na rukou i nohou natažené, v zápěstích cítí palčivou bolest a prsty má ledově chladné.

V ústech má sucho, jazyk už přestal krváčet, ale má ho oteklý a bolavý.

Nohy má roztažené tak, že se jí šaty vyhrnuly až do pasu.

To nemůže být pravda, pomyslí si.

Počítal s každou její reakcí a už dopředu přimíchal do šampaňského něco omamného.

Z vedlejšího pokoje Sofia slyší nějaký hlas, zní to jako obchodní rozhovor, jako by mluvil šéf.

Pokusí se zvednout hlavu a podívat se z okna, aby viděla, jestli je ještě noc, nebo už ráno, ale nejde to, bolest v pažích je příliš silná.

Právě když přemýšlí o tom, že netuší, jak dlouho už tu takhle leží, Wille se vrátí do ložnice.

Strach naplní Sofii srdce jako prudký jed. Cítí, jak se jí zmocňuje panika, stahuje jí hrdlo a zrychluje tep.

Stalo se to, co se nemělo stát.

Pokouší se zklidnit, myslí na to, že musí začít rozhovor, musí mu vysvětlit, že si vybral nesprávnou dívku, ale když ji hned pustí, nebude z toho dělat problém.

V duchu sama sobě slíbí, že s touto prací hned skončí, už to dělá příliš dlouho a vydělané peníze stejně vyhazuje za zbytečnosti.

Muž na ni hledí stejně hladově jako předtím. Sofia se snaží zachovat klidný výraz a myslí na to, že už od začátku věděla, že na té situaci není něco v pořádku. Ale místo aby se na místě otočila a odešla, tentokrát na svou intuici nedala.

Udělala katastrofální chybu a zachovala se jako nějaká zoufalá fetačka.

„Řekla jsem, že tohle nechci,“ řekne vážně.

„Ano,“ odpoví Wille protáhle a bloudí očima po jejím těle.

„Znám děvčata, kterým se to takhle líbí, můžu ti na ně dát kontakt, když budeš chtít.“

Muž mlčí a jenom těžce dýchá nosem. Pak se postaví před postel mezi její nohy. Sofia se začne potit po celém těle a v duchu se připravuje na agresivitu a bolest.

„Tohle je přepadení, je ti to jasné?“

Wille dál mlčí, jenom si upraví brýle na nose a zaujatě ji pozoruje.

„Pocítuju to jako nepříjemné a ponižující,“ spustí znovu Sofia, ale když se jí zlomí hlas, odmlčí se.

Snaží se zklidnit dech, nesmí působit vystrašeně, nesmí začít prosit. Co by teď udělala Tamara? Vidí před sebou pihovatý obličej své kamarádky, trochu opovržlivý úsměv, tvrdost jejího pohledu.

„Mám údaje o tobě doma v diáři,“ řekne a pohlédne mu do očí.

„Jaké údaje?“ opáčí muž lhostejně.

„Tvoje jméno, které je určitě smyšlené, ale mám tam i tvou adresu, mail a čas naší schůzky...“

„Tak teď o tom vím,“ přikývne Wille.

Když si klekne na postel a začne lézt směrem k ní, matrace se rozhoupe. Muž se zastaví mezi jejími stehny, chytne kalhotky a trhne. Švy zapraskají, ale nepovolí. Zabolí ji rameno, jako by se mělo vykloubit.

Muž zabere znovu, oběma rukama. Kalhotky se jí palčivě zaříznou do boků, ale lemované pružné švy drží.

Wille si něco sám pro sebe zašeptá a vstane z postele.

Matrace se znovu zhoupne a Sofii se sevrou stehenní svaly v křeči.

Tělem jí probleskne vzpomínka na fotbalové tréninky, baví se jí pocit křeče vystřelující do lýtky, když se pokoušela

vydloubat hrudky sešlapané trávy, které se jí vytvořily mezi špunty na kopačkách.

Rudé rozpálené obličejě spoluhráček. Klapající podlaha v šatně, pach potu, mastí a deodorantů.

Jak se to mohlo stát? Jak mohla skončit tady?

Sofia se přemáhá, aby se nerozplakala, má pocit, že když dá najevo, jak moc se bojí, bude s ní konec.

Muž se vrátí s nůžkami na nehty, na obou stranách kalhotky rozstříhne a vytáhne je.

„Spousta holek si na bondáž potrpí. Myslím...“

„Já nechci holky, které si na to potrpí,“ přeruší ji Wille a hodí kalhotky vedle ní na postel.

„Myslím tím, že znám holky, kterým se líbí být spoutané,“ řekne ona.

„Nemělas sem chodit,“ konstatuje stroze Wille.

Sofia už se nedokáže ovládnout a rozpláče se. Strach ji nutí napřímít záda tak, až zatáhne za řemeny, rozedře si kůži a po pravé paži jí začnou stékat drobné čůrky potu.

„Nedělej to,“ prosí vzlykavě.

Muž si sundá košili, hodí ji na podlahu, trochu si stáhne kalhoty a na napůl ztopořený penis si nasadí kondom.

Klekne si na postel, a když jí do úst nacpe rozstřižené kalhotky, Sofia z jeho prstů cítí pach gumy. Zvedne se jí žaludek a skoro se pozvrací. Jazyk má úplně suchý a po tvářích jí stékají slzy. Muž ji chytí přes látku šatů za prso a těžce na ni dolehne.

Sofia se strachy pomočí, cítí pod sebou teplou tekutinu.

Když se do ní Wille pokusí proniknout, Sofia sebou rychle trhne do strany a narazí do něho bokem.

Kapka potu z jeho nosu jí dopadne na čelo.

Jednou rukou jí teď sevře krk, pohlédne na ni lesklýma očima a položí se na ni. Sofia pod jeho vahou klesne hluboko do matrace a stehna se jí bolestivě ještě víc roztáhnou. Zápěstí má v jednom ohni a sloupky v rozích postele zapraskávají.

Bojuje, aby se mohla nadechnout, hází hlavou do stran a nosem se jí podaří nasát trochu vzduchu.

Muž jí stiskne hrdlo ještě silněji a Sofii se dělají mžítka před očima. Místnost potemní a ona zároveň cítí, jak se do ní snaží proniknout. Bojuje, aby se mu vykroutila, ale nedaří se jí to, nakonec k tomu dojde. Nesmí zůstat ve svém těle, musí myslet na něco jiného, na chladné večery na velkém trávníku, přerývaný dech, páru před ústy a ticho dole u jezera a u staré bolstanáské školy.

Trenér ukazuje na míč, pískne a rozhostí se ticho.

Stisk okolo krku povoluje, Sofia vykašle kalhotky z úst, nasaje vzduch, zamrká a zaslechne mechanickou melodii.

Muž si znovu klekne, Sofia má celý obličej rozpálený a prudce dýchá.

Dole u dveří někdo zvoní.

Wille ji chytí za bradu, hrubě jí otevře ústa a znovu jí donutí nacep kalhotky. Sofia nemůže polknout, zvedá se jí žaludek a snaží se dýchat nosem.

Ozve se další zazvonění.

Muž na ni plivne, vstane z postele, zapne si kalhoty a cestou sebere ze země košili.

Jakmile zmizí ve dveřích, Sofia trhne pravou rukou, jak nejsilněji dokáže, na následky a bolest přitom nemyslí.

Bolí to strašlivě, ale podaří se jí vyprostit ruku z řemene.

Jenom díky kalhotkám v ústech hlasitě nevykřikne.

V hlavě jí duní, má pocit, že musí každou chvíli omdlít, a celé tělo se jí bolestí roztřeše. Možná má zlomený palec, možná si v něm přetrhla vaz, kůže si rozedřela jako děravou rukavici. Uvolní si ústa a po paži jí teče krev.

Když se hystericky pokouší uvolnit řemen na levé ruce, hlasitě zaskučí. Prsty jí sklouzávají, ale nakonec dokáže přezku uvolnit. Rychle vytáhne ruku, posadí se a uvolní si řemeny na nohou.

Postaví se na nejistých nohou, poraněnou ruku si tiskne k břichu a vykročí po tlustém koberci. Hlava se jí točí bolestí a šokem, nohy má znečitlivělé a vlhké a studené šaty jí visí přes zadek.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.